

Un programa que construeix públics des de l'escola

Published by [Interacció](#) [1] on 17/04/2014 - 11:53 | Last modification: 14/04/2026 - 08:34

L'informe anual del programa *Anem al teatre* del curs 2012-2013 permet llegir amb una certa precisió una política cultural que sovint queda situada en un segon pla: la construcció de públics des del sistema educatiu. No es tracta només d'una oferta d'espectacles per a escolars, sinó d'un dispositiu sostingut en el temps que articula cultura, educació i territori a escala provincial.

El programa, impulsat per la Diputació de Barcelona en col·laboració amb els ajuntaments, té una doble ambició. D'una banda, garantir l'accés dels alumnes a experiències escèniques de qualitat. De l'altra, consolidar una relació estable entre els centres educatius i els equipaments culturals. Aquesta doble lògica es concreta en objectius clars: educació de la sensibilitat artística, creació de nous públics i equitat territorial en l'accés

Les dades mostren l'abast d'aquesta política. El curs 2012-2013 hi participen 221 municipis, 740 centres docents i més de 266.000 espectadors, amb un total de 1.395 funcions. La implantació és pràcticament generalitzada a la província, fet que situa el programa com una infraestructura cultural distribuïda, capaç d'arribar a contextos molt diversos.

Ara bé, més enllà del volum, el que resulta rellevant és el model. El programa combina gestió directa en algunes comarques amb un sistema de subvencions en d'altres, cosa que permet adaptar-se a realitats locals diferents sense perdre coherència global. Aquesta arquitectura híbrida evidencia una forma de governança cultural que no es basa només en l'oferta centralitzada, sinó en la corresponsabilitat entre administracions.

També és significativa la manera com es construeix l'experiència cultural. L'oferta es limita a un màxim de tres espectacles per nivell educatiu i es controla l'aforament per garantir condicions adequades de recepció. Això apunta a una concepció de l'accés que no es redueix a la quantitat, sinó que incorpora criteris de qualitat i intensitat de l'experiència.

Al mateix temps, el programa incorpora línies específiques com el teatre vinculat al currículum o les sessions de debat amb joves, que desplacen la relació amb l'espectacle cap a espais de reflexió i participació. En aquest punt, el programa deixa de ser només una política de difusió cultural i esdevé també una eina educativa i de treball sobre valors.

Amb tot, l'informe també permet intuir alguns límits. El sistema de comptabilització —on un mateix alumne pot ser comptat diverses vegades com a espectador— obliga a matisar la lectura de les xifres. Alhora, la dependència de finançament públic i la complexitat organitzativa apunten a una estructura que requereix estabilitat i continuïtat per sostenir-se.

En conjunt, *Anem al teatre* es pot llegir com una política cultural que opera en un nivell poc visible però estratègic: el de la formació de públics futurs. La pregunta que queda oberta no és tant quants alumnes hi passen, sinó fins a quin punt aquesta experiència es tradueix en una relació duradora amb la cultura al llarg del temps.

Oficina de Difusió Artística(ODA)

[Informe anual del programa «Anem al teatre» curs 2012/2013](#)[2]

Categories: Anuari

Categories: Articles i anàlisi

Tags: accés a la cultura

Tags: participació cultural

Tags: públics de la cultura

Tags: educació i cultura

- [3]

Source URL: <https://interaccio.diba.cat/en/2014/anem-al-teatre-1213>

Links:

[1] <https://interaccio.diba.cat/en/members/interaccio>

[2] http://interaccio.diba.cat/sites/interaccio.diba.cat/files/cidoc_anem_al_teatre_curs12-13.pdf

[3] <https://interaccio.diba.cat/node/5741>